

Pintura i reflexions

CATALINA SERRA

La interrogació sobre l'art o més concretament sobre la pintura és una cosa comuna entre els artistes. I natural. Quasi diria que necessària. A més del fet de ser pintors tots dos, Alejandro Häsler i Arranz-Bravo també tenen en comú que la presentació de les seves exposicions està acompanyada de les seves reflexions sobre l'art. El primer ho fa amb els seus escrits, un dels quals serveix de presentació de l'exposició que ha inaugurat la nova seu a Consell de Cent de la galeria Serrahima, que la temporada passada estava en un local al Raval. El segon, amb una conversa amb el crític i artista Luis Casado que serveix d'introducció al catàleg de la doble exposició que ha presentat a la galeria Trama i a la primera planta de la Sala Parés (en aquest espai es va cloure ja la setmana passada). És difícil saber si tenen moltes coincidències intel·lectuals, però ambdós citen, entre d'altres, al pintor alemany Gerhard Richter que una mica serveix per situar les seves anàlisis en el debat sobre les possibilitats de la representació en la pintura contemporània i la seva connexió amb d'altres disciplines.

Alejandro Häsler

Galeria Serrahima
Consell de Cent,
325. Barcelona
Fins al 4
de desembre
Entre 50.000 i
10 milions de ptes.

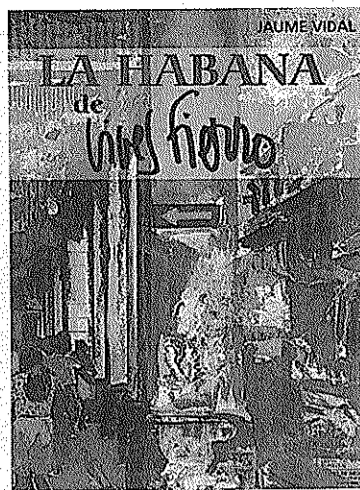
Arranz-Bravo

Galeria Trama
Petritxol, 8.
Barcelona
Fins al 13
de novembre.
Entre 250.000 i
4,6 milions de ptes.

La de la Serrahima és la primera exposició individual d'Alejandro Häsler (Santiago de Cuba, 1959) a Barcelona, tot i que ha participat en diferents col·lectives, entre elles la que ara hi ha al Santa Mònica de *Realisme a Catalunya*, on es mostra una peça seva a més d'una àmplia selecció de la pintura del seu pare, el recentment desaparegut Rudolf Häsler. Precisament, la influència del pare és important en una part de les obres que ara presenta a la galeria. No ha de ser fàcil confrontar-s'hi en un terreny, la pintura figurativa, on l'altre li portava anys d'avantatge i experiència. Tanmateix, d'experiències no n'hi falten, a Alejandro Häsler. Conta que va aprendre a estimar l'art de la pintura amb el seu pare, que ell qualifica de "mestre renaixentista". A Itàlia es va passar sis anys treballant en una cantera on realitzava *in situ* escultures gegantines de caràcter abstracte. A Nova York, atabalat per l'asfalt de la ciutat, projectava construccions de jardins claustròfobics de ferro negre. A la Xina va aprendre a pintar sobre paper d'arros amb pinzells de pell de llop i ploma de gall. I, ja de tornada a Barcelona, va iniciar un diàleg amb l'obra del pare ple de incertez-

ses i qüestionaments. Això és el que ara es pot veure a la Serrahima. Diverses obres que mostren alguns dels camins que ha emprat els darrers deu anys i que tenen registres prou diferents. Al sotà de la nova galeria hi presenta l'obra *Muda elocuencia*, una sèrie de 13 retrats de persones sordmudes i tres paisatges de caràcter romàntic, a més d'un vídeo de la fotògrafa Liana Colàs. A dalt hi mostra el tríptic *Rèquiem*, en homenatge al pare; el políptic *Homenaje a Tarkovski*, on mira de conjuntar en una mateixa obra l'anàlisi de la pintura contemporània incloent-hi una part central realista emmarcada en diferents versions de l'abstracció d'aquest segle; i dues sèries de format més reduït. Una és una mena de collage d'imatges de tot tipus, generalment extretes dels mitjans de comunicació, i l'altra és una sèrie de dibuixos en blanc i negre que copien mimèticament fotografies de premsa. Moltes línies de treball per a una primera exposició. Però Häsler sembla que ho volia mostrar tot, potser per aclarir-se ell mateix o per trobar reunides amb l'exposició totes les seves preocupacions sobre les possibilitats de l'art en el món d'avui dia.

Menys interrogants sembla plantejar-se Arranz-Bravo, que a la galeria Trama ha presentat els seus darrers treballs. "L'art ha de ser passional", diu al catàleg. "Si vius la teva feina com una cosa passional és molt difícil estar a la moda, perquè només tens ulls pel que tu fas". Afegeix que això no vol dir, com bé demostra la seva experiència, que no es puguin fer coses molt diverses, des de pintar fàbriques a fer *happenings* o, com ara, pintar quadres de figures estranyes que semblen sortides d'un món fantasmagòric. "Però les coses no es poden fer per obligació, s'han de fer perquè són l'únic que pots fer. Només llavors són interessants, perquè són de veritat". També diu en un altre moment que els que entenen més bé la pintura són els pintors, d'això no hi ha dubte. Les seves són pintures difícils de descriure. Hi apareixen, a cops, figures biomòrfiques, formes orgàniques poc reconeixibles o personatges que només estan perfectament definits en algunes de les seves parts. Ell rebutja qualsevol relació amb el surrealisme o l'automatisme. "Mai els he aplicat, almenys no com una recepta", afirma.

► Vives Fierro i l'Havana

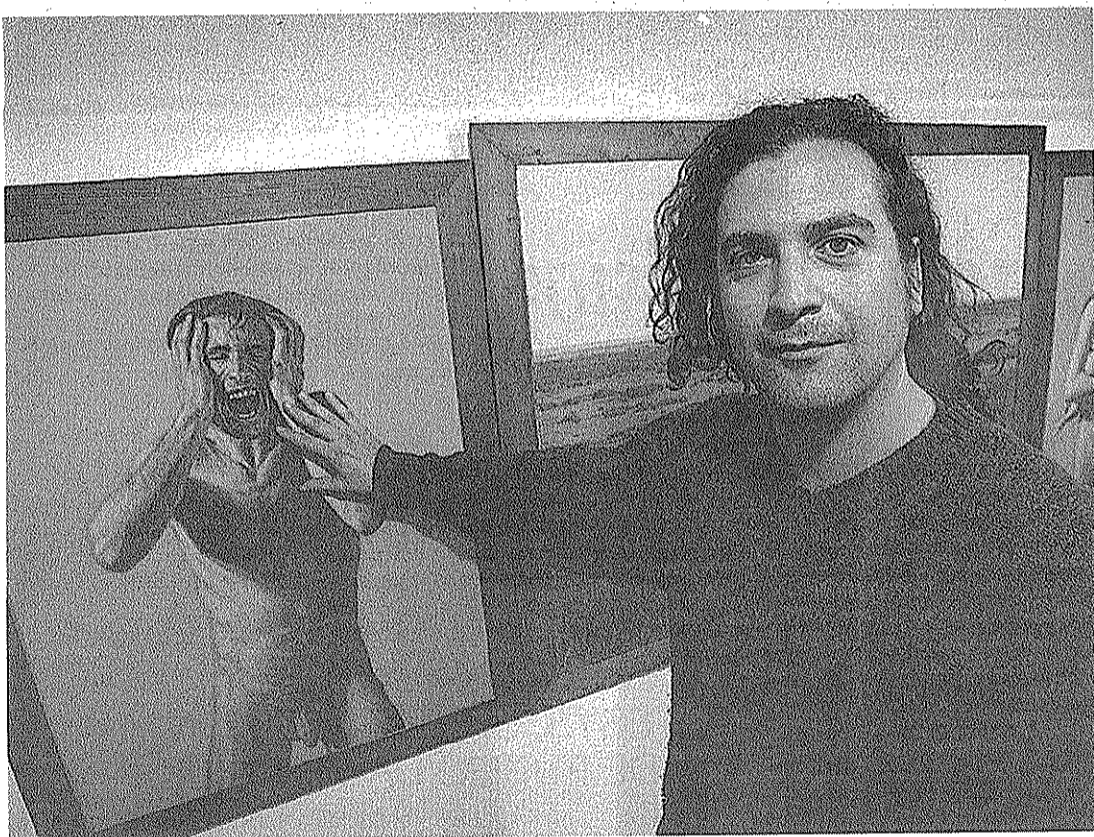
El pintor Antoni Vives Fierro (Barcelona, 1940) fa quatre anys que està completament dedicat a l'Havana. La capital cubana el va fascinar i ha reflectit la seva diversitat, colorit i contrastos en nombrosos quadres i dibuixos, bona part dels quals s'han publicat ara al llibre *La Habana de Vives Fierro* (Beta Editorial), en el qual les seves impressions sobre la ciutat comparteixen protagonisme amb les del periodista Jaume Vidal, autor del text de l'obra. Dues visions paral·leles d'una ciutat que continua provocant en qui la coneix emocions i amors violents.

► Il·lustracions de Zemborain

La il·lustració és un art que resulta difícil de trobar exposat en condicions. Sol anar lligada a les publicacions periòdiques i, tot i que té una difusió molt àmplia en el seu suport natural, acaba resultant tan efimera com ho són les notícies o articles que acompanyava. No ha estat ara el cas dels 30 dibuixos que la il·lustradora Gloria Zemborain va fer per acompanyar un seguit d'articles d'opinió publicats a EL PAÍS en la seva edició catalana. Fins al 14 de novembre es presenten en forma d'exposició al Pati Llimona (Regomir, 3. Barcelona) amb el títol de *Cròniques d'imatge*.

► Art i matemàtiques

Ramon Dachs va presentar el 1998 una exposició a la Universitat Politècnica que tenia com a tema l'escriptura geomètrica. Actualment mostra al Centre Julio González de l'IVAM de València el desenvolupament fractal de les sis escriptures geomètriques. Demà donarà a conèixer el catàleg d'aquesta darrera exposició en un acte presentat per Pere Gimferrer i Sebastià Serrano a les 19 hores al FNAC Triangle (plaça Catalunya, 4). L'artista comentarà les obres, que es projectaran en pantalla gran.

Alejandro Häsler davant l'obra "Requiem", que exhibeix a la Serrahima. / SILVIA T. COLMENERO

Bambulo

El nuevo y extravagante personaje de
Bernardo Atxaga
ilustrado por Mikel Valverde

Descúbrelo leyendo sus historias

ALFAGUARA

